

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΙ του Ν. Μάχνο

Dyelo Truda, τ.9, σελ.9-10, Φλεβάρης 1926

Το 14ο Συνέδριο του Ρωσικού Κομμουνιστικού Κόμματος έχει καταδικάσει απερίφραστα την ιδέα της ισότητας. Πριν το Συνέδριο ο Ζηνοβιέφ είχε αναφέρει την ιδέα στην πορεία της πολεμικής του ενάντια στον Ουστριάλοφ και Μπουχάριν. Δήλωσε τότε ότι το σύνολο της μοντέρνας φιλοσοφίας διακατέχονταν από την ιδέα της ισότητας. Ο Καλίνιν μίλησε σκληρά στο συνέδριο ενάντια σε αυτή την διαμάχη, παίρνοντας την γραμμή ότι κάθε αναφορά στην ισότητα δεν μπορούσε να βοηθήσει, παρά μόνο να είναι βλαβερή και δεν έπρεπε να γίνει ανεκτή. Η αιτιολογία του έχει ως εξής:

“Μπορούμε να μιλήσουμε στους αγρότες για ισότητα; Όχι, αυτό αποκλείεται, γιατί σε αυτή την περίπτωση, θα ξεκινούσαν να απαιτούν τα ίδια δικαιώματα με τους εργάτες, το οποίο θα ήταν σε πλήρη αντίθεση με την δικτατορία του προλεταριάτου. Παρόμοια, μπορούμε να μιλήσουμε για ισότητα στους εργάτες; Όχι, και αυτό αποκλείεται επίσης, γιατί αν για παράδειγμα, ένας κομμουνιστής και ένα μη-μέλος του κόμματος κάνουν την ίδια δουλειά, η διαφορά βρίσκεται στο ότι ο πρώτος πληρώνεται τον διπλάσιο μισθό από τον δεύτερο. Το να αποδεχτούμε την ισότητα θα επέτρεπε στα μη κομματικά μέλη να απαιτούν την ίδια πληρωμή που πληρώνεται στον κομμουνιστή. Είναι αποδεκτό αυτό, σύντροφοι; Όχι, δεν είναι. Μπορούμε λοιπόν να καλέσουμε για ισότητα ανάμεσα στους κομμουνιστές; Όχι, ούτε αυτό γίνεται, γιατί κατέχουν διαφορετικές θέσεις, με όρους δικαιωμάτων και υλικών συνθηκών επίσης»

Πάνω στην βάση τέτοιων συλλογισμών ο Καλίνιν συμπέρανε ότι η χρήση του όρου «ισότητα» από τον Ζηνοβιέφ μπορούσε να είναι μόνο δημαγωγική και βλαβερή. Στην απάντηση του ο Ζηνοβιέφ είπε στο Συνέδριο ότι, όταν είχε μιλήσει για ισότητα, το είχε εννοήσει με μια εντελώς διαφορετική έννοια. Όσο για τον ίδιο, αυτό που είχε στο μυαλό του ήταν η «σοσιαλιστική ισότητα», δηλαδή, η ισότητα που κάποια μέρα θα ερχόταν σε ένα περισσότερο ή λιγότερο μακρινό μέλλον. Προς το παρόν, μέχρι την στιγμή που θα γινόταν η παγκόσμια επανάσταση και αφού δεν υπήρχε τρόπος για να γίνει γνωστό το πότε θα συμβεί αυτό, δεν μπορούσε να τίθεται ζήτημα ισότητας. Ειδικά, δεν μπορούσε να υπάρξει ισότητα δικαιωμάτων, γιατί αυτό θα κινδύνευε να μας σύρει στην κατεύθυνση πολύ επικίνδυνων «δημοκρατικών» παρεκκλίσεων.

Αυτή η αντίληψη της ιδέας της ισότητας δεν ξεκαθαρίστηκε σε κάποια απόφαση του Συνεδρίου. Αλλά, ουσιαστικά, τα δύο στρατόπεδα που συγκρούστηκαν στο συνέδριο ήταν σύμφωνα στο να θεωρηθεί η ιδέα της ισότητας σαν μη ανεκτή.

Προηγουμένως, και όχι τόσο πολύ καιρό πριν, οι Μπολσεβίκοι μιλούσαν εντελώς διαφορετικά. Ήταν κάτω από το λάβαρο της ισότητας που λειτούργησαν κατά την διάρκεια της μεγάλης Ρωσικής επανάστασης, για να ανατρέψουν την μπουρζουαζία, σε συμμαχία με τους εργάτες και τους αγρότες, με έξοδα των οποίων έφτασαν να καταλάβουν τον πολιτικό έλεγχο της χώρας. Ήταν κάτω από αυτά τα χρώματα που, μετά από οχτώ χρόνια διακυβέρνησης των ζώων και των ελευθεριών των εργατών της πρώην Ρωσίας – που από ‘δω και στο εξής θα γίνει γνωστή σαν «Ένωση των Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών» οι Μπολσεβίκοι τσάροι θα προσπαθούσαν να πείσουν τους εργάτες αυτής της «Ένωσης» (που καταπιέζονταν από αυτούς), όπως επίσης και τους εργάτες από άλλες χώρες (τους οποίους δεν έλεγχαν ακόμα), ότι αν καταδίωκαν και άφηναν να σαπίζουν στις φυλακές ή αν εξόριζαν και δολοφονούσαν τους πολιτικούς τους αντιπάλους, αυτό γινόταν αποκλειστικά στο όνομα της επανάστασης, τις εξισωτικές βάσεις της οποίας (τις οποίες υποτίθεται ότι είχαν δώσει στην επανάσταση) οι εχθροί της υποτίθεται ότι ήθελαν να καταστρέψουν.

Σύντομα θα είναι οχτώ χρόνια που το αίμα των αναρχικών άρχισε να τρέχει λόγω του ότι δεν προσκύνησαν δουλικά μπροστά στην βία ή το θράσος εκείνων που κατέλαβαν την εξουσία, ούτε μπροστά στην πασίγνωστα ψευδή ιδεολογία τους και την μέγιστη ανευθυνότητα τους.

Σε αυτή την εγκληματική πράξη, μια πράξη η οποία δεν μπορεί να περιγραφεί παρά σαν λουτρό αίματος των Μπολσεβίκων θεών, ο καλύτερος ανθός της επανάστασης καταστράφηκε, γιατί ήταν οι πιο πιστοί υπέρμαχοι των επαναστατικών ιδανικών και γιατί δεν θα μπορούσαν να δωροδοκηθούν για να τα προδώσουν. Υπερασπιζόμενοι ειλικρινά τις αρχές της επανάστασης, αυτά τα παιδιά της επανάστασης προσπαθούσαν να απαλλαχθούν από την τρέλα των Μπολσεβίκων θεών και να βρουν μια διέξοδο από το αδιέξοδο τους, έτσι ώστε να σφυρηλατήσουν ένα μονοπάτι για την πραγματική ελευθερία και την γνήσια ισότητα των εργατών.

Οι Μπολσεβίκοι άρχοντες γρήγορα κατάλαβαν ότι οι φιλοδοξίες αυτών των παιδιών της επανάστασης θα αποτελούσαν καταστροφή για την τρέλα τους και πάνω απ' όλα για τα προνόμια που επιδέξια κληρονόμησαν από την γκρεμισμένη μπουρζουαζία, και μετά τα χρησιμοποίησαν για το συμφέρον τους. Σε αυτή την βάση καταδίκασαν τους επαναστάτες σε θάνατο. Άνθρωποι με τις ψυχές σκλάβων τους υποστήριξαν σε αυτό και το αίμα πλημμύρισε. Για τα οχτώ προηγούμενα χρόνια συνέχιζε να τρέχει, και στο όνομα τίνος μπορούμε να ρωτήσουμε; Στο όνομα της ελευθερίας και της ισότητας των εργατών, λένε οι Μπολσεβίκοι, συνεχίζοντας να εξολοθρεύουν χιλιάδες ανώνυμους επαναστάτες, αγωνιστές της κοινωνικής επανάστασης, ονομάζοντας τους «τρομοκράτες» και «αντεπαναστάτες».

Με αυτό το αχρείο ψέμα, οι Μπολσεβίκοι έχουν κρύψει την αληθινή κατάσταση πραγμάτων στην Ρωσία από τα μάτια των εργατών του κόσμου, ειδικά την ολοκληρωτική τους χρωκοπία στο ζήτημα της οικοδόμησης του σοσιαλισμού, την ίδια στιγμή που όλα αυτά είναι πολύ προφανή για όλους αυτούς που έχουν μάτια να δουν.

Οι Αναρχικοί προειδοποίησαν τους εργάτες κάθε χώρας εγκαίρως για τα εγκλήματα των Μπολσεβίκων στην Ρωσική επανάσταση. Ο Μπολσεβικισμός, ενσωματώνοντας το ιδανικό ενός συγκεντρωτικού Κράτους, αποδείχτηκε θανάσιμος εχθρός του ελεύθερου πνεύματος των επαναστατών εργατών. Καταφεύγοντας σε πρωτοφανή μέτρα, σαμποτάρισε την ανάπτυξη της επανάστασης και βρώμισε την αγνότητα της πιο καλής της όψης. Επιτυχημένα μεταμφιεσμένος, απέκρυψε το πραγματικό του πρόσωπο από τα βλέμματα των εργατών, περνώντας τον εαυτό του σαν υποστηρικτή των συμφερόντων τους. Μόνο τώρα, μετά από μια βασιλεία οχτώ χρόνων, αυξανόμενης ερωτοτροπίας με την διεθνή μπουρζουαζία, αρχίζει να παραμερίζει την μάσκα του, της επανάστασης και δείχνει στον κόσμο της εργασίας το πρόσωπο ενός άπληστου εκμεταλλευτή.

Οι Μπολσεβίκοι έχουν ξεφορτωθεί την ιδέα της ισότητας, όχι μόνο στην πράξη αλλά και στην θεωρία, γιατί και μόνο η προφορά της τους φαίνεται επικίνδυνη τώρα. Αυτό είναι αρκετά κατανοητό, γιατί ολόκληρη η κυριαρχία τους εξαρτάται από μια διαμετρικά αντίθετη ιδέα, από μια τρανταχτή ανισότητα, οι τρόμοι και τα κακά της οποίας έχουν κάτσει στις πλάτες των εργατών. Ας ελπίσουμε ότι οι εργάτες κάθε χώρας μπορούν να βγάλουν τα απαραίτητα συμπεράσματα και με τη σειρά τους να τελειώσουν με τους Μπολσεβίκους, αυτούς τους υποστηρικτές της ιδέας της σκλαβιάς και τους καταπιεστές της Εργασίας.